

Arrest

nr. 167 110 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 januari 2016 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2011 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in als niet begeleide minderjarige (bijlage 26).

Op 19 november 2013 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de status van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Bij arrest nr. 121.545 van 27 maart 2014 werd de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd door de Raad.

Op 23 november 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Tegen deze beslissing werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Het beroep tegen vermelde beslissing is hangende en gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 2 juni 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), meer bepaald in functie van zijn Belgische wettelijk samenwonende partner, mevrouw T.M., geboren op 15 december 1995.

Op 27 november 2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) daar niet voldaan was aan de leeftijdsvereiste van 21 jaar zoals voorzien bij artikel 40bis, § 2, 2° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.06.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40ter: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd':

2°: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.'

Aangezien noch betrokkene, noch de referentiepersoon 21 jaar zijn, is niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° en artikel 40ter

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting wordt gewezen op de wettelijke bepalingen die niet toelaten een recht op verblijf toe te kennen. De voorzitter vraagt aan de verzoekende partij of zij een belang heeft om de beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten.

De advocaat van de verzoekende partij erkent dat het recht op verblijf niet kan worden toegekend en is akkoord dat er enkel een belang is bij het beroep in zoverre een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Zij stelt dat de verwerende partij wel rekening moeten houden met het gezinsleven bij het nemen van het bevel.

Aangezien de advocaat van de verzoekende partij erkent dat zij geen belang heeft bij het beroep in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt dit onderdeel van het beroep niet ontvankelijk verklaard. Het beroep is enkel ontvankelijk in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij wijst op de bepaling van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat er geen enkele rekening werd gehouden met het feit dat zij een waarachtig gezinsleven heeft op het grondgebied.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu maakt het bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering uit in de zin van voormelde bepaling. Aldus diende de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing rekening te houden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

De verwerende partij was heel goed op de hoogte van het gezinsleven van de verzoekende partij nu zij een aanvraag tot verblijf had ingediend in functie van haar partner met wie zij wettelijk samenwoont.

Evenwel blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij met deze feitelijke gegevens welke wijzen op een gezinsleven rekening heeft gehouden bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij het bij het rechte eind heeft door te stellen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zo moet worden gelezen dat de verwijderingsmaatregel geen uitdrukkelijke motivering moet inhouden aangaande het gezinsleven, blijkt echter evenmin uit de stukken van het dossier dat er rekening werd gehouden met het gezinsleven en dit terwijl de verwerende partij geenszins betwist dat er bij het nemen van de verwijderingsmaatregel wel rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2015. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 27 november 2015. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 november 2015.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van 27 november 2015.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU